

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

30. dubna 2019*

„Žaloba na neplatnost – Společná rybářská politika – Zachování zdrojů – Mezinárodní úmluva na ochranu tuňáků v Atlantiku – Celkový přípustný odlov (TAC) mečouna obecného – Nařízení (EU) 2017/1398 – Stanovení rybolovných práv pro rok 2017 – Výlučná pravomoc Unie – Stanovení referenčního období – Spolehlivost základních údajů – Rozsah soudního přezkumu – Článek 17 SEU – Zastupování Unie v mezinárodních orgánech – Zásada relativní stability – Podmínky pro uplatnění – Zásady zákazu zpětné účinnosti, právní jistoty, legitimního očekávání a zákazu diskriminace“

Ve věci C-611/17,

jejímž předmětem je žaloba na neplatnost na základě článku 263 SFEU, podaná dne 23. října 2017,

Italská republika, zastoupená G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s P. Gentilim, avvocato dello Stato,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené F. Naertem a E. Moro, jako zmocněnci,

žalované,

podporované:

Španělským královstvím, původně zastoupeným V. Ester Casas, poté M. J. García-Valdecasas Dorrego, jako zmocněnkyněmi,

Evropskou komisí, zastoupenou F. Moro a A. Stobieckou-Kuik, jako zmocněnkyněmi,

vedlejšími účastníky řízení,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně, J.-C. Bonichot, A. Arabadžev, E. Regan, C. Toader (zpravodajka) a C. Lycourgos, předsedové senátů, E. Juhász, M. Ilešič, J. Malenovský, E. Levits, L. Bay Larsen, P. G. Xuereb, N. Piçarra a L. S. Rossi, soudci,

generální advokát: G. Hogan,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

* Jednací jazyk: italština.

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez jednání a bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Italská republika se žalobou domáhá zrušení nařízení Rady (EU) 2017/1398 ze dne 25. července 2017 /127, kterým se mění nařízení (EU) 2017/127, pokud jde o některá rybolovná práva (Úř. věst. 2017, L 199, s. 2, a oprava Úř. věst. 2017, L 238, s. 55, dále jen „napadené nařízení“).

Právní rámec

Úmluva ICCAT

- 2 Evropská unie přistoupila rozhodnutím Rady 86/238/EHS ze dne 9. června 1986 (Úř. věst. 1986, L 162, s. 33) k mezinárodní úmluvě na ochranu tuňáků v Atlantiku, která byla změněna protokolem připojeným k závěrečnému aktu konference zplnomocněných zástupců smluvních států úmluvy, který byl podepsán v Paříži dne 10. července 1984 (dále jen „úmluva ICCAT“).

Narřízení o SRP

- 3 Body 35 až 37 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1380/2013 ze dne 11. prosince 2013 o společné rybářské politice, o změně nařízení Rady (ES) č. 1954/2003 a (ES) č. 1224/2009 a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 2371/2002 a (ES) č. 639/2004 a rozhodnutí Rady 2004/585/ES (Úř. věst. 2013, L 354, s. 22, dále jen „nařízení o SRP“), znějí takto:

„(35) S ohledem na nejistý hospodářský stav odvětví rybolovu a závislost některých pobřežních komunit na rybolovu je nutné zajistit relativní stabilitu rybolovných činností rozdělením rybolovných práv mezi členské státy na základě předvídatelného podílu populací pro každý členský stát.

(36) Vzhledem k dočasné biologické situaci populací by tato relativní stabilita rybolovných činností měla ochránit regiony, kde je místní obyvatelstvo obzvláště závislé na rybolovu a činnostech s ním souvisejících, a plně zohlednit zvláštní potřeby těchto regionů, jak o tom rozhodla Rada ve svém usnesení ze dne 3. listopadu 1976 [o některých vnějších aspektech vytvoření rybolovného pásma ve Společenství o šířce 200 mil. s účinkem od 1. ledna 1977 (Úř. věst. 1981, C 105, s. 1)], a zejména v příloze VII tohoto usnesení.

(37) V tomto smyslu by tedy měl být chápán koncept relativní stability.“

- 4 Článek 2 nařízení o SRP, nadepsaný „Cíle“, v odstavci 1 a 2 stanoví:

„1. Společná rybářská politika musí zajistit, aby činnosti v oblasti rybolovu a akvakultury byly dlouhodobě udržitelné z hlediska životního prostředí a byly řízeny způsobem, jenž je v souladu s cíli dosáhnout přínosů v hospodářské a sociální oblasti a v oblasti zaměstnanosti a přispět k dostupnosti dodávek potravin.

2. Společná rybářská politika musí uplatňovat přístup předběžné opatrnosti v oblasti řízení rybolovu a jejím účelem je zajistit, aby využívání živých biologických mořských zdrojů obnovilo a zachovalo stavy lovených druhů nad úrovněmi, které mohou poskytnout maximální udržitelný výnos.“

- 5 Článek 16 tohoto nařízení, nadepsaný „Rybolovná práva“, v odstavci 1 stanoví:

„Rybolovná práva přidělená členským státům zajistí každému členskému státu relativní stabilitu rybolovu pro každou populaci ryb nebo druh rybolovu. Při rozdělování nových rybolovných práv budou zohledněny zájmy každého členského státu.“

Nařízení č. 2371/2002

- 6 Podle článku 48 nařízení o SRP toto nařízení zrušilo a nahradilo nařízením Rady (ES) č. 2371/2002 ze dne 20. prosince 2002 o zachování a udržitelném využívání rybolovných zdrojů v rámci společné rybářské politiky (Úř. věst. 2002, L 358, s. 59; Zvl. vyd. 04/05, s. 460). Článek 20 nařízení č. 2371/2002, nadepsaný „Přidělování rybolovných práv“, stanovil:

„1. Rada na návrh Komise kvalifikovanou většinou rozhodne o omezeních odlovu a/nebo intenzity rybolovu a o rozdělení rybolovných práv mezi členské státy, jakož i o podmínkách souvisejících s těmito omezeními. Rybolovná práva se mezi členské státy rozdělí způsobem, který každému členskému státu zajistí relativní stabilitu rybolovných činností pro každou populaci nebo loviště.

2. Stanoví-li Společenství nová rybolovná práva, Rada rozhodne o jejich přidělení s ohledem na zájmy všech členských států.

[...]“

Nařízení 2017/127

- 7 Příloha ID, nadepsaná „Oblast úmluvy ICCAT“, nařízením Rady (EU) 2017/127 ze dne 20. ledna 2017, kterým se pro rok 2017 stanoví rybolovná práva ve vodách Unie a rybolovná práva, jimiž disponují rybářská plavidla Unie v některých vodách mimo Unii, pro některé rybí populace a skupiny rybích populací (Úř. věst. 2017, L 24, s. 1), předtím, než byla změněna napadeným nařízením, uváděla, pokud jde o rybolov mečouna obecného ve Středozemním moři (dále jen „mečoun obecný ve Středozemním moři“), že „[celkové přípustné odlovy (TAC)] přijaté v rámci [mezinárodní úmluvy na ochranu tuňáků v Atlantiku] pro [...] mečouna obecného v [...] nejsou přiděleny [smluvním stranám, spolupracujícím nesmluvním stranám, subjektům nebo rybářským subjektům] ICCAT, a jejich unijní podíl tedy není určen“. Tato příloha rovněž uváděla, že celkový přípustný odlov pro tento druh přijatý ICCAT je stanoven na 10 500 tun ročně.

Napadené nařízení

- 8 Body 9 až 12 napadeného nařízení znějí:

„(9) Na svém výročním zasedání v roce 2016 přijala [ICCAT] doporučení 16-05 (dále jen „doporučení 16-05“), kterým byl TAC pro mečouna obecného (*Xiphias gladius*) [ve Středozemním moři] stanoven na 10 500 tun a kterým byla ustavena pracovní skupina za účelem vytvoření spravedlivého a vyváženého režimu rozdělování TAC pro mečouna obecného [ve Středozemním moři], stanovení kvót pro smluvní strany, spolupracující nesmluvní strany, subjekty nebo rybářské subjekty na rok 2017 a určení režimu řízení TAC.

- (10) Unie formou dopisu zaslaného sekretariátu ICCAT dne 23. prosince 2016 potvrdila, že začne provádět doporučení 16-05 od 1. ledna 2017. Unie především potvrdila, že bude od roku 2017 uplatňovat období zákazu pro mečouna obecného [ve Středozemním moři] podle bodu 11 doporučení 16-05 v období od 1. ledna do 31. března. Je proto vhodné zavést takový zákaz jako podmínku funkčně spojenou se stanovováním a přidělováním rybolovných práv pro mečouna obecného [ve Středozemním moři].
- (11) Pracovní skupina ustavená na základě doporučení 16-05 se sešla ve dnech 20. až 22. února 2017 a navrhla klíč pro přidělování a také kompromis pro řízení využívání kvót pro rok 2017. V rámci tohoto kompromisu byl podíl Unie stanoven na 70,756 % zmíněného TAC ICCAT, což odpovídá 7 410,48 tunám [tuny] v roce 2017. Je proto třeba začlenit tento podíl Unie do práva Unie a vymezit kvóty pro členské státy. Přidělení by mělo vycházet z historických úlovků během referenčního období 2012–2015.
- (12) Omezení odlovu stanovená v nařízení [2017/127] jsou použitelná od 1. ledna 2017. Ustanovení tohoto pozměňujícího nařízení týkající se omezení odlovu by se proto měla použít rovněž od uvedeného dne. Touto zpětnou působností není dotčena zásada právní jistoty a ochrany legitimního očekávání, neboť příslušná rybolovná práva nebyla dosud vyčerpána.“
- 9 Podle článku 1 bodu 2 tohoto nařízení byla příloha ID nařízení 2017/127 změněna v tom smyslu, že tabulka rybolovných práv pro mečouna obecného, která byla upravena v této příloze, byla nahrazena tabulkou, která mimo jiné stanovila, že unijní podíl celkového přípustného odlovu pro tento druh pro rok 2017 je 7 410,48 tuny a kvóta pro Itálii činí 3 736,26 tuny.

Skutečnosti předcházející sporu

- 10 Do konce roku 2016 stanovila platná doporučení ICCAT, pokud jde o mečouna obecného ve Středozemním moři, pouze technická ochranná opatření, aniž stanovila celkový přípustný odlov.
- 11 V návaznosti na jednání výročního zasedání ICCAT, které se konalo v listopadu 2016, smluvní strany, spolupracující nesmluvní strany, subjekty nebo rybářské subjekty úmluvy ICCAT (dále jen „strany úmluvy ICCAT“) s ohledem na nejnovější vědecká hodnocení v rámci Stálého výboru pro výzkum a statistiku, který je jedním z orgánů ICCAT, rozhodly, že prostřednictvím doporučení 16-05 přijmou nový víceletý plán řízení a ochrany populace mečouna obecného ve Středozemním moři tím, že od roku 2017 stanoví celkový přípustný odlov vypočítaný na základě historických úlovků za roky 2010-2015 na 10 500 tun.
- 12 Dne 20. února 2017 byla v Madridu (Španělsko) zahájena mezinárodní jednání, na kterých Unii zastupovalo generální ředitelství pro námořní záležitosti a rybolov Evropské komise. Tato jednání byla ukončena přijetím rozhodnutí o stanovení systému přidělování celkového přípustného odlovu vypočteného na základě průměrné úrovně úlovků mečouna obecného ve Středozemním moři v letech 2010–2014. V návaznosti na tato jednání získala Unie pro rok 2017 z celkového přípustného odlovu 10 500 tun kvótu ve výši 70,756 %.
- 13 Dne 18. dubna 2017 bylo ukončeno elektronicky vedené písemné řízení, v kterém strany úmluvy ICCAT oficiálně schválily rozdělení tohoto celkového přípustného odlovu, čímž bylo formalizováno přidělení kvóty pro odlov mečouna obecného v Středozemním moři pro Unii na 7 410,48 tuny pro rok 2017.
- 14 Dne 18. července 2017 oznámila Komise dotyčným členským státům, že na základě námitky procesní povahy bylo hlasování zneplatněno, a že tudíž bude třeba provést nové hlasování.
- 15 Dne 25. července 2017 přijala Rada napadené nařízení.

- 16 Téhož dne prostřednictvím oběžníku určeného stranám úmluvy ICCAT, sekretariát ICCAT oficiálně oznámil, že původní hlasování nebylo platné, a odložil stanovení data pro nové hlasování na pozdější datum. Oběžníkem ze dne 7. srpna 2017 bylo toto nové datum původně stanoveno na 2. září a poté, jelikož nebylo dosaženo požadované usnášeníschopnosti, bylo přesunuto na 2. října.
- 17 V poslední řadě dne 9. října 2017 informoval sekretariát ICCAT prostřednictvím dalšího oběžníku strany úmluvy ICCAT, že bylo dosaženo usnášeníschopnosti, a tudíž že dohoda o rozdělení celkového přípustného odlovu, jak byl stanoven na základě mezinárodních jednání v Madridu, byla s konečnou platností schválena.

Návrhová žádání účastníků řízení a řízení před Soudním dvorem

- 18 Italská republika navrhuje, aby Soudní dvůr:
- zrušil napadené nařízení, a to konkrétně body 9 až 12 odůvodnění, čl. 1 bod 2 v rozsahu, v němž mění přílohu ID nařízení 2017/127, a bod 3 přílohy napadeného nařízení, a
 - uložil Radě náhradu nákladů řízení.
- 19 Rada navrhuje, aby Soudní dvůr:
- primárně zamítl žalobu;
 - podpůrně pro případ, že napadené nařízení bude zrušeno v rozsahu, v němž se vztahuje na mečouna obecného, nařídil zachování účinků tohoto ustanovení, a
 - uložil Italské republice náhradu nákladů řízení.
- 20 Rozhodnutími ze dne 26. ledna 2018 a 26. února 2018 bylo Španělskému království a Komisi povoleno vedlejší účastenství na podporu návrhových žádání Rady.
- 21 Návrhem ze dne 20. srpna 2018 Italská republika podle čl. 16 odst. 3 statutu Soudního dvora Evropské unie požádala, aby byla tato věc přidělena velkému senátu.

K žalobě

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 1 rozhodnutí 86/238

Argumentace účastníků řízení

- 22 Podle Italské republiky je napadené nařízení protiprávní v rozsahu, v němž měla Rada za to, že je povinna přijmout toto nařízení, protože je vázána rozhodnutím přijatým v rámci ICCAT o rozdělení celkového přípustného odlovu mečouna obecného ve Středozemním moři mezi strany úmluvy ICCAT. V době přijetí napadeného nařízení přitom podle Italské republiky taková povinnost neexistovala, jelikož ICCAT v červenci roku 2017 zrušila hlasování z dubna téhož roku, kterým bylo schváleno toto rozdělení, a Komise si byla této skutečnosti vědoma, protože o tom členské státy informovala sdělením ze dne 18. července 2017. Podle názoru Italské republiky z uvedeného vyplývá, že ve svém návrhu nařízení Rady ze dne 3. července 2017, kterým se mění nařízení 2017/127, pokud jde o některá rybolovná práva [COM(2017) 356 final, dále jen „návrh nařízení“], se Komise opírala o neexistující mezinárodní závazek, který tak nemohl Radu zavazovat.

- 23 Přijetím napadeného nařízení na základě tohoto chybného předpokladu Rada podle Italské republiky porušila rozhodnutí 86/238 a mezinárodní akty, na které odkazuje. Vzhledem k neexistenci pravidelně schvalovaného rozhodnutí ICCAT totiž Unie nebyla nijak povinna dodržovat návrhy, které byly stále v procesu schvalování. Italská republika ostatně tvrdí, že bod 11 odůvodnění tohoto nařízení odkazuje nikoliv na rozdělování odlovů pravidelně schvalované ICCAT, ale pouze na návrh tohoto rozdělení přijatý na schůzce pracovní skupiny, která se konala ve dnech 20. až 22. února 2017.
- 24 Rada tvrdí, že strany úmluvy ICCAT v rámci ICCAT skutečně uzavřely dohodu o rozdělení celkového přípustného odlovu mečouna obecného ve Středozemním moři. Ačkoli k formálnímu přijetí této dohody nakonec došlo až v říjnu 2017, nic podle Rady nenasvědčuje tomu, že tato lhůta měla dopad na výši podílů vzniklých tímto rozdělením; konečné rozhodnutí ICCAT ostatně převzalo stejné rozdělení odlovů. Kromě toho, kdyby Rada pro stanovení rybolovných práv uvedených v napadeném nařízení čekala na formální uzavření této dohody v rámci ICCAT, všichni unijní rybáři by se nacházeli v nejisté situaci, která mohla trvat až do konce roku 2017. Rada se dle svého názoru tedy mohla legitimně opírat o toto rozdělení odlovů ještě před jeho formálním přijetím ze strany ICCAT a před tím, než rozhodnutí ICCAT zavazovalo Unii.
- 25 Rada kromě toho tvrdí, souhlasně se Španělským královstvím, které na to poukazuje ve svém spise vedlejšího účastníka, že by Unie porušila své závazky, které pro ni vyplývají z úmluvy ICCAT a z rozhodnutí 86/238, pouze tehdy, kdyby stanovila vyšší rybolovná práva, než jaká Unii přiznala ICCAT, k čemuž nedošlo.

Závěry Soudního dvora

- 26 Úvodem je třeba připomenout, že podle čl. 3 odst. 1 písm. d) SFEU má Unie výlučnou pravomoc v oblasti „zachování biologických mořských zdrojů v rámci společné rybářské politiky“.
- 27 Je třeba ještě dodat, že v oblasti rybolovu má unijní normotvůrce širokou posuzovací pravomoc, jež odpovídá politické odpovědnosti, kterou mu přiznávají články 40 až 43 SFEU. Přezkum ze strany unijního soudu se tudíž musí omezit na ověření, zda dotčené opatření není stíženo zjevným pochybením nebo zneužitím pravomoci nebo zda daný orgán zjevně nepřekročil meze své posuzovací pravomoci. Legalita takového opatření může být dotčena pouze zjevně nepřiměřeným charakterem opatření přijatého v této oblasti ve vztahu k cíli, který hodlají příslušné orgány sledovat (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. března 2011, AJD Tuna, C-221/09, EU:C:2011:153, body 80 a 81, a citovaná judikatura).
- 28 V tomto ohledu nelze tvrdit, že Rada věřila, že je povinna přijmout napadené nařízení proto, že v rámci ICCAT bylo přijato právně závazné rozhodnutí, jelikož bod 11 odůvodnění tohoto nařízení nehovoří o takovém rozhodnutí, ale pouze, jak ostatně uvádí sama Italská republika, o návrhu rozdělení odlovů přijatém na schůzce pracovní skupiny, která se konala ve dnech 20. až 22. února 2017. Z tohoto bodu odůvodnění tak vyplývá, že Rada předjíkala, že ICCAT formálně přijme rozhodnutí o rozdělení celkového přípustného odlovu mezi strany úmluvy ICCAT.
- 29 S ohledem na skutečnost, že oblast působnosti napadeného nařízení spadá do výlučné pravomoci Unie a že unijní normotvůrce má v této oblasti širokou posuzovací pravomoc, nebylo kromě toho v žádném případě nezbytné, aby Rada předtím, než členským státům přidělila rybolovné kvóty, vyčkávala na formální přijetí právně závazného rozhodnutí ICCAT. Vzhledem k tomu, že stanovení těchto kvót spadá do její pravomoci, mohla je Rada přijmout.

- 30 I když je nesporné, že rozhodnutí ICCAT nebylo v den přijetí napadeného nařízení přijato, z výše uvedeného vyplývá, že tato okolnost nemohla zabránit Radě, aby v oblasti, ve které má širokou posuzovací pravomoc, přijala opatření, která považovala za nezbytná k dosažení cílů SRP (obdobně viz rozsudek ze dne 11. ledna 2017, Španělsko v. Rada, C-128/15, EU:C:2017:3, bod 50 a citovaná judikatura).
- 31 V každém případě, jak správně poznamenává Rada a Španělské království, Rada by porušila povinnosti vyplývající z rozhodnutí 86/238, pouze pokud by stanovila vyšší rybolovná práva, než jaká Unii přiznala ICCAT, k čemuž v projednávané věci nedošlo.
- 32 První žalobní důvod, který Italská republika uplatnila, je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněný.

Ke druhému a pátému žalobnímu důvodu, které vycházejí z nedostatečného odůvodnění napadeného nařízení

Argumentace účastníků řízení

- 33 V rámci těchto žalobních důvodů, které je třeba zkoumat společně, Italská republika tvrdí, že je-li třeba mít za to, že Rada přijala napadené nařízení nikoli proto, že byla povinna jej přijmout, ale na základě své vlastní pravomoci, je toto nařízení nedostatečně odůvodněno.
- 34 V této souvislosti Italská republika nejprve tvrdí, že s ohledem na zásadu relativní stability měla Rada odpovídajícím způsobem odůvodnit poškození zájmů unijních rybářů, když pro Unii přijala 70,756% podíl z celkového přípustného odlovu, o kterém se rozhodlo v rámci ICCAT, ačkoliv v letech 2010-2014 dosáhl odlov mečouna obecného ve Středozemním moři připadající na všechny tyto rybáře minimálně 75 % historických úlovků. Napadené nařízení přitom neobsahuje žádné odůvodnění v tomto ohledu, přičemž bod 11 odůvodnění tohoto nařízení pouze uvádí, že je třeba „začlenit tento podíl Unie do práva Unie a vymezit kvóty pro členské státy“.
- 35 Dále, jestliže ICCAT při stanovení celkového přípustného odlovu mečouna obecného ve Středozemním moři pro rok 2017 na 10 500 tun vycházela z historických úlovků tohoto druhu v letech 2010–2014, bylo dle Italské republiky třeba, aby Rada v souladu s vůlí, kterou projevila, a sice provést rozhodnutí ICCAT do unijního práva, určila rozdělení těchto celkových přípustných odlovů vymezených pro Unii mezi členské státy, a sice 7 410,48 tuny, na základě historických úlovků dosažených každým členským státem v průběhu těchto let. Z toho dle názoru Italské republiky vyplývá, že napadené nařízení je v rozsahu, v němž ve svém bodě 11 odůvodnění uvádí, že referenčním obdobím jsou roky 2012–2015, nedostatečně odůvodněno.
- 36 V poslední řadě napadené nařízení podle Italské republiky neobjasňuje, proč unijní normotvůrce považuje za „spolehlivé“ pouze posledně uvedené referenční období, ačkoli na jednáních v rámci ICCAT byly se souhlasem Komise za referenční období považovány roky 2010–2014.
- 37 Rada má za to, že argumenty, které Italská republika předložila na podporu svého druhého a pátého žalobního důvodu, nemají za cíl prokázat nedostatek odůvodnění napadeného nařízení, ale zčásti kritizují podstatu napadeného nařízení. Uvedené argumenty je podle názoru Rady třeba v tomto rozsahu prohlásit za irelevantní. V každém případě z žaloby a jejích příloh podle Rady jasně vyplývá, že Italská republika byla plně informována o všech jednáních, na jejichž základě byl Unii pro rok 2017 přidělen podíl odpovídající 7 410,48 tuny celkového přípustného odlovu, který byl pro mečouna obecného ve Středozemním moři stanoven na celkem 10 500 tun, a poté byl tento podíl rozdělen mezi členské státy, a že znala důvody pro dotčené přidělení i rozdělení uvedeného podílu.

38 Španělské království uvádí, že Italská republika může nesouhlasit s přidělením podílu celkového přípustného odlovu Unii, protože vede ke snížení rybolovných práv přidělených Unii jako celku a konkrétně pak představuje újmu pro Italskou republiku. Naopak Italská republika nemůže podle Španělského království platně tvrdit, že toto rozhodnutí ICCAT je neodůvodněné, neboť předpoklady, na kterých spočívá, jsou uvedeny v bodech odůvodnění napadeného nařízení.

Závěry Soudního dvora

- 39 Prostřednictvím svého druhého a pátého žalobního důvodu Italská republika tvrdí, že napadené nařízení je nedostatečně odůvodněno jednak v rozsahu, v němž Rada neobjasnila, z jakých důvodů připustila, že rybolovná práva pro Unii budou omezena na 7 410,48 tuny celkového přípustného odlovu, který byl pro mečouna obecného ve Středozemním moři stanoven na 10 500 tun, ačkoliv tento celkový přípustný odlov byl stanoven ICCAT s odkazem na období let 2010–2014 a procentní podíl úlovků mečouna obecného ve Středozemním moři připadající na rybáře Unie během tohoto období byl vyšší, a jednak v rozsahu, v němž uvedené nařízení výslovně neuvádí, proč byl podíl ve výši 7 410,48 tuny, který byl přidělen členským státům, stanoven na základě míry odlovů v období let 2012–2015, což tak způsobilo Italské republice významnou újmu.
- 40 Na prvním místě podle ustálené judikatury Soudního dvora musí být odůvodnění vyžadované v čl. 296 druhém pododstavci SFEU přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl provést přezkum. Není požadováno, aby odůvodnění vylíčilo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky čl. 296 druhého pododstavce SFEU, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (rozsudek ze dne 17. března 2011, *AJD Tuna*, C-221/09, EU:C:2011:153, bod 58 a citovaná judikatura).
- 41 Je tomu tak tím spíše tehdy, když členské státy byly úzce zapojeny do procesu vypracování sporného aktu, a tudíž znají důvody, které vedly k jeho přijetí (rozsudek ze dne 25. října 2001, *Itálie v. Rada*, C-120/99, EU:C:2001:567, bod 29 a citovaná judikatura).
- 42 Dosah povinnosti uvést odůvodnění tudíž závisí na povaze dotčeného aktu, a pokud se jedná o akty s obecným dosahem, může se odůvodnění omezit na uvedení jednak celkové situace, která vedla k přijetí aktu, a jednak obecných cílů, které sleduje. V této souvislosti již Soudní dvůr mimo jiné rozhodl, že by bylo přílišné vyžadovat zvláštní odůvodnění pro jednotlivé volby technické povahy, pokud z napadeného aktu vyplývá základní cíl, který orgán sledoval (rozsudek ze dne 22. listopadu 2018, *Swedish Match*, C-151/17, EU:C:2018:938, bod 79 a citovaná judikatura).
- 43 V projednávané věci je třeba zdůraznit, že body 9 až 11 odůvodnění napadeného nařízení odrážejí kontext, v němž bylo rozhodnuto o přidělení celkového přípustného odlovu Unii a jeho rozdělení mezi členské státy, přičemž výslovně odkazují na činnost pracovní skupiny ICCAT pro zřízení systému spravedlivého a nestranného rozdělování celkových přípustných odlovů mečouna obecného ve Středozemním moři a na závazek Unie uplatňovat výsledek kompromisu, kterého bylo dosaženo v rámci ICCAT, pokud je o toto rozdělení na rok 2017.
- 44 Jak vyplývá z jejích písemností, Italská republika byla úzce zapojena do rozhodovacího procesu, kterým byl stanoven a přidělen celkový přípustný odlov mečouna obecného ve Středozemním moři na 7 410,48 tuny, a to jak v rámci ICCAT, tak – pokud jde o rozdělení tohoto množství mezi členské státy – i v rámci Unie. V různých fázích tohoto procesu, zejména od února do dubna 2017, měla italská delegace nadto příležitost vyjádřit své obavy ohledně plánované volby rozdělovacího klíče.

- 45 Pokud jde o jednání v rámci ICCAT, jak bylo připomenuto v bodě 12 tohoto rozsudku, systém pro přidělování celkového přípustného odlovu, který vzešel z jednání konaných v Madridu (Španělsko) v průběhu roku 2017 v rámci pracovní skupiny pro rybolov mečouna obecného ve Středozezemním moři, byl nastaven tak, že si Italská republika musela být vědoma toho, že množství odlovů sjednané na jednáních s ostatními stranami úmluvy ICCAT bylo téměř totožné s množstvím, které odpovídalo historické úrovni úlovků mečouna obecného v Středozezemním moři odlovených unijními rybáři, a dále z uvedeného systému vyplývá, že mírnou změnu sjednaného množství odlovů ve srovnání s uvedenými historickými statistikami odůvodňovala další kritéria, která použila ICCAT, přičemž zejména zohlednila i úsilí, jež ostatní strany úmluvy ICCAT v minulosti vynaložily na řízení rybolovu, což v některých případech znamenalo i to, že uplatňovaly přísnější pravidla, než jaká jsou uložena ICCAT, a zohlednily sociální a hospodářské aspekty.
- 46 Pokud jde o rozdělení unijního podílu celkového přípustného odlovu mezi členské státy, Italská republika byla obeznámena s jeho odůvodněním i metodikou. Pokud jde konkrétně o vyloučení let 2010–2011 z referenčního období, ze samotné žaloby vyplývá, že Italská republika byla informována o jednáních, v jejichž rámci byly zpochybněny údaje za toto období, jelikož nebyly považovány za spolehlivé, neboť ukazovaly na nelegální úlovky, a dále z žaloby vyplývá, že Italská republika vyjádřila svůj nesouhlas v tomto ohledu v dopise zaslaném Komisi v dubnu 2017.
- 47 Za těchto okolností Italská republika nemůže tvrdit, že nebyla seznámena s důvody, které vedly k těmto rozhodnutím, a tudíž k přijetí napadeného nařízení.
- 48 Na druhém místě, jelikož je podle judikatury Soudního dvora povinnost uvést odůvodnění stanovená v čl. 296 druhém pododstavci SFEU podstatnou formální náležitostí, kterou je třeba odlišit od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která spadá do oblasti materiální legality sporného aktu (rozsudek ze dne 17. března 2011, AJD Tuna, C-221/09, EU:C:2011:153, bod 60 a citovaná judikatura), a jelikož některé argumenty uplatněné Italskou republikou na podporu druhého a pátého žalobního důvodu směřují ke zpochybnění nikoliv odůvodnění napadeného nařízení, ale opodstatněnosti výběru referenčního období, budou uvedené argumenty zkoumány v rámci šestého žalobního důvodu.
- 49 Druhý a pátý žalobní důvod tedy nemohou obstát.

K šestému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení zásady proporcionality a z nesprávného posouzení skutkového stavu

Argumentace účastníků řízení

- 50 Italská republika tvrdí, že v případě, že volba unijního normotvůrce uvedená v bodě 11 odůvodnění napadeného nařízení použít pro účely rozdělení rybolovných práv pro mečouna obecného ve Středozezemním moři mezi dotčené členské státy jako referenční období roky 2012-2015 byla odůvodněna okolností, že údaje týkající se úlovků tohoto druhu odlovených během těchto let byly zneplatněny, pokud jde o Itálii, je toto rozhodnutí zaprvé stiženo vadou spočívající ve zjevném porušení zásady proporcionality. Ačkoliv může být legitimní založit rozdělení kvóty mezi členské státy na historických údajích o spolehlivých odlovech, jelikož zahrnují jen „dovolené“ odlovy, podle Italské republiky je nepřiměřené z referenčního období zcela vyloučit dva roky, neboť to vede k vyloučení všech dovolených odlovů připadajících na toto období. Zadruhé samotný předpoklad, že údaje týkající se let 2010 a 2011 byly ovlivněny tím, že kombinují dovolené a nedovolené úlovky, je podle Italské republiky chybný, neboť s těmito údaji souhlasila Komise i ICCAT.
- 51 Rada tvrdí, že vzhledem k tomu, že neexistuje povinnost zohlednit konkrétní období a že vyloučení let 2010–2011 se vztahovalo na všechny dotčené členské státy, otázka zásady proporcionality ohledně těchto let nevyvstává. Dále je podle názoru Rady obtížné stanovit dovolený a nedovolený podíl úlovků

mečouna obecného ve Středozemním moři odlovených během těchto let. V poslední řadě za předpokladu určité stability odlovu se podle Rady zásadně neliší podíl dovolených úlovků v průběhu let 2010 a 2011 a podíl dovolených úlovků v následujících letech. Vzhledem k tomu, že následující roky byly zohledněny, výsledek podle Rady není zásadně odlišný. Podle názoru Rady tedy k porušení zásady proporcionality nedošlo.

- 52 Rada kromě toho uvádí, že v rozsudku ze dne 29. října 2009, *Komise v. Itálie* (C-249/08, nezveřejněný, EU:C:2009:672), Soudní dvůr rozhodl, že Italská republika nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z unijního práva, mimo jiné tím, že neuspokojivě monitorovala, kontrolovala a sledovala provádění rybolovných činností, zejména pokud jde o dodržování pravidel pro skladování unášených tenatových sítí na palubě a jejich používání, a tím, že dostatečně nezajistila, aby byla přijata vhodná opatření vůči pachatelům porušujícím unijní právo, pokud jde o skladování unášených tenatových sítí na palubě a jejich používání. Navzdory výše uvedenému rozsudku existují podle Rady přesné a shodující se nepřímé důkazy, podle kterých tyto nedostatky přetrvávaly i v letech 2010 a 2011.
- 53 Španělské království uvádí, že okolnost, že ICCAT pro přidělení unijního podílu celkového přípustného odlovu mečouna obecného ve Středozemním moři zvolila jako referenční období roky 2010–2014, nezavazovala Radu k tomu, aby při rozdělení kvót mezi jednotlivé členské státy vycházela z téhož období. Italská republika kromě toho podle Španělského království nechala bez povšimnutí skutečnost, že během let 2010 a 2011 bylo zaznamenáno zvýšení odlovů mečouna obecného ve Středozemním moři v jejích teritoriálních vodách, ke kterému došlo používáním protiprávních lovných zařízení, jako jsou unášené tenatové sítě, což podle Španělského království bylo důvodem k zahájení řízení pro porušení povinnosti ze strany Komise, a později k zaslání výzvy tomuto členskému státu o nesplnění této povinnosti za uvedené roky.

Závěry Soudního dvora

- 54 V rámci šestého žalobního důvodu Italská republika vytýká Radě, že porušila zásadu proporcionality a nesprávně posoudila skutkový stav, jelikož jako základ pro výpočet rozdělení unijního celkového přípustného odlovu pro rok 2017 mezi členské státy použila historické záznamy o úlovcích mečouna obecného ve Středozemním moři odlovených během referenčního období zahrnujícího roky 2012 až 2015, s vyloučením let 2010 a 2011.
- 55 Nejprve je třeba připomenout, že zásada proporcionality, jež je jednou z obecných zásad unijního práva, vyžaduje, aby akty orgánů Unie nepřekračovaly meze toho, co je vhodné a nezbytné k dosažení legitimních cílů sledovaných dotčenou právní úpravou, a pokud se nabízí volba mezi více vhodnými opatřeními, je třeba zvolit nejméně omezující opatření a způsobené nepříznivé následky nesmějí být nepřiměřené vzhledem ke sledovaným cílům (rozsudek ze dne 11. ledna 2017, *Španělsko a Rada*, C-128/15, EU:C:2017:3, bod 71 a citovaná judikatura).
- 56 Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že pokud jde o soudní přezkum podmínek uplatňování této zásady, s ohledem na širokou posuzovací pravomoc, kterou má unijní normotvůrce v oblasti společné rybářské politiky, legalitu opatření přijatého v této oblasti může ovlivnit pouze zjevná nevhodnost tohoto opatření ve vztahu k cíli, kterého chce příslušný orgán dosáhnout. Nejde tak o to zjistit, zda opatření přijaté unijním normotvůrcem bylo jediným či nejlepším možným opatřením, ale zda bylo zjevně nevhodné (rozsudky ze dne 23. března 2006, *Unitymark a North Sea Fishermen's Organisation*, C-535/03, EU:C:2006:193, body 57 a 58 a citovaná judikatura, a ze dne 11. ledna 2017, *Španělsko v. Rada*, C-128/15, EU:C:2017:3, bod 72 a citovaná judikatura).
- 57 Soudní dvůr kromě toho již rozhodl, že Rada musí při stanovení celkových přípustných odlovů a rozdělování rybolovných práv mezi členské státy posoudit komplexní hospodářskou situaci, k čemuž má širokou posuzovací pravomoc. Za takovýchto okolností se diskreční pravomoc Rady nevztahuje

pouze na určení povahy a působnosti ustanovení, která mají být přijata, nýbrž do určité míry i na zjištění základních údajů. Soud se tudíž při přezkumu takové pravomoci musí omezit na posouzení, zda nedošlo ke zjevnému pochybení nebo zneužití pravomoci nebo zda dotčený orgán zjevně nepřekročil meze své posuzovací pravomoci (rozsudek ze dne 11. ledna 2017, Španělsko v. Rada, C-128/15, EU:C:2017:3, bod 46 a citovaná judikatura).

- 58 Radu v projednávané věci s ohledem na její širokou posuzovací pravomoc nezavazovalo to, že ICCAT zvolila jako referenční období pro přidělení podílu celkového přípustného odlovu mečouna obecného ve Středomoří Unii roky 2010-2014, k tomu, aby zvolila totéž období pro rozdělení kvót mezi jednotlivé dotčené členské státy.
- 59 Kromě toho je nesporné, že Soudní dvůr již v rozsudku ze dne 29. října 2009, Komise v. Itálie (C-249/08, nezveřejněný, EU:C:2009:672), rozhodl, že v období mezi roky 1993 a 2005 Italská republika v zásadě opomněla dostatečně monitorovat, kontrolovat a sledovat na svém území a ve vodách spadajících pod její svrchovanost nebo jurisdikci výkon rybolovných činností, zejména s ohledem na dodržování pravidel pro skladování unášených tenatových sítí na palubě a jejich používání, a uspokojivým způsobem zajistit, aby byla přijata vhodná opatření vůči pachatelům porušování unijního práva v oblasti skladování unášených tenatových sítí na palubě a jejich používání, zejména prostřednictvím uplatňování odrazujících sankcí proti uvedeným pachatelům. Následně s cílem ověřit, zda Italská republika dodržuje povinnosti vyplývající z tohoto rozsudku, Komise provedla dodatečné kontroly odlovů uskutečněných v letech 2010 a 2011. Z provedených kontrol vyplynulo, že nedostatky konstatované v uvedeném rozsudku přetrvávaly i v období následujícím po jeho vyhlášení. Na základě těchto kontrol zahájila Komise v roce 2011 nové řízení pro nesplnění povinnosti na základě čl. 260 odst. 2 SFEU, což se mimo jiné projevilo tím, že Italské republice byla v září 2011 zaslána výzva dopisem. Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru kromě toho vyplývá, že Komise v průběhu let 2012 a 2013 provedla nové kontroly na místě, aby ověřila dodržování záruk poskytnutých tímto členským státem v rámci výše uvedeného řízení, pokud jde o zlepšení zavedených v oblasti sledování a kontroly dodržování právních předpisů zakazujících používání a držení unášených tenatových sítí. V rámci těchto kontrol však nevyšel najevo žádný nový případ porušení těchto právních předpisů a řízení bylo v průběhu roku 2014 ukončeno.
- 60 Proto navzdory okolnosti, že Soudní dvůr podle čl. 260 odst. 2 SFEU nerozhodl, že Italská republika v letech 2010 a 2011 nepřijala opatření, jež vyplývala z rozsudku ze dne 29. října 2009, Komise v. Itálie (C-249/08, nezveřejněný, EU:C:2009:672), ze skutečností připomenutých v předchozím bodě vyplývá, že Rada mohla mít za to, aniž překročila širokou posuzovací pravomoc, kterou v dané oblasti má, že důkazy o pochybeních zneplatnily údaje o odloveh za uvedené roky, a proto se při rozdělování unijního celkového přípustného odlovu mezi členské státy na rok 2017 rozhodla, že tyto údaje nezohlední.
- 61 Výtky vztahující se k vyloučení let 2010 a 2011 ostatně samy o sobě nemohou zpochybnit legalitu rozhodnutí Rady zvolit roky 2012 až 2015, jelikož Italská republika neuplatnila žádný argument, který mohl prokázat, že toto období je bez dalšího zjevně nevhodné pro rozdělení kvót mezi jednotlivé dotčené členské státy.
- 62 Z toho vyplývá, že referenční období, které Rada zvolila pro stanovení způsobu, jakým mezi členské státy rozdělila unijní podíl na celkovém přípustném odlovu pro rok 2017, nemůže být považováno za zjevně nevhodné.
- 63 S ohledem na vše výše uvedené je třeba šestý žalobní důvod zamítnout jako neopodstatněný.

Ke třetímu a osmému žalobnímu důvodu, které vycházejí z porušení článku 17 SEU, článku 16 nařízení o SRP a zásady řádné správy

Argumentace účastníků řízení

- 64 V rámci těchto žalobních důvodů, které je třeba zkoumat společně, má Italská republika na prvním místě za to, že napadené nařízení je v rozporu s článkem 17 SEU. Italská republika je totiž toho názoru, že toto nařízení je v rozporu se společným zájmem Unie, protože Komise i Rada poukazují na „kompromis“, kterého bylo dosaženo v rámci ICCAT, ale neuvádějí, jakou výhodu měla Unie přijetím drastického snížení rybolovných práv pro mečouna obecného ve Středozemním moři získat. Kompromis však podle Italské republiky nutně předpokládá, že vzdáním se jedné výhody Unie získá jinou výhodu. V tomto případě uvedené nařízení nevychází podle názoru Italské republiky z kompromisu, nýbrž z jednostranného obětování unijních zájmů.
- 65 Na druhém místě Italská republika tvrdí, že zvláštní zásada relativní stability upravená v článku 16 nařízení o SRP a definovaná v bodech odůvodnění 35 až 37 téhož nařízení se použije za okolností projednávané věci. Z této zásady přitom podle Italské republiky vyplývá, že pokud je stanovena kvóta pro ochranu druhu ryb a pro budoucí rybolovná práva, je třeba zohlednit většinou složitou hospodářskou situaci, v níž se nacházejí komunity obzvláště závislé na rybolovu tohoto druhu. Za tímto účelem je třeba nalézt rovnováhu mezi potřebou omezit rybolov uvedeného druhu s cílem podpořit obnovu populace, a sociálními a hospodářskými problémy, které s sebou tato opatření mohou nést, čehož podle Italské republiky v projednávané věci, a pokud jde o mečouna obecného ve Středozemním moři, vůbec nebylo dosaženo. Kromě toho má Italská republika za to, že vzhledem k tomu, že snížení historického podílu přiděleného každému členskému státu bylo uloženo zároveň se stanovením celkového přípustného odlovu na 10 500 tun a s novými závaznými kvótami, byli rybáři zbaveni jakékoliv možnosti zvýšit svoji produkci nad tento celkový limit, takže bylo nezbytné pro odvětví rybolovu Unie zachovat přinejmenším úroveň odlovů, které bylo dosaženo předtím.
- 66 Na třetím místě byla podle Italské republiky porušena zásada řádné správy, jelikož tak poškozující opatření, jako je napadené nařízení, nemělo být přijato bez důkladného technického posouzení prokazujícího, že jedině volba referenčního období omezená na roky 2012–2015 byla s to určit rozdělení podílu celkového přípustného odlovu přiděleného Unii na základě spolehlivých údajů, a že proto újma, která tím byla Italské republice způsobena, byla nevyhnutelná.
- 67 Rada má nejprve za to, i když je pravda, že je v zájmu Unie, aby byly zohledněny pouze údaje o odloveh provedených během referenčního období, a to bez ohledu na legalitu těchto odlovů nebo na jiné relevantní faktory, že pracovní skupina ICCAT vzala v úvahu rovněž jiné skutečnosti. V této souvislosti obsahoval plán obnovy přijatý ICCAT výslovný odkaz na sociální a hospodářské dopady. Podle Rady je třeba vzít v úvahu rovněž skutečnost, že plán obnovy populace mečouna obecného ve Středozemním moři je nejlepší způsob, jak do budoucna zajistit udržitelný a nákladově efektivní rybolov.
- 68 Dále, pokud jde o zásadu relativní stability, má Rada za to, obdobně jako Španělské království a Komise, že obě věty obsažené v čl. 16 odst. 1 nařízení o SRP zahrnují dvě odlišné hypotézy. První věta totiž zakotvuje zásadu relativní stability pro stávající rybolovná práva. Naproti tomu druhá věta se týká rozdělování nových rybolovných práv. Při prvním stanovování nových rybolovných práv je podle názoru Rady třeba znovu stanovit rozdělovací klíč pro přidělování, který zohlední zájmy každého členského státu. Tato zásada se kromě toho podle Rady týká rozdělení rybolovných práv mezi členské státy, a nikoli rozdělení těchto práv mezi Unii a ostatní strany. Uvedená zásada se tak podle Rady v projednávané věci neuplatní.

- 69 Konečně vzhledem k tomu, že má Rada širokou posuzovací pravomoc, pokud jde o volbu referenčního období, nebyla podle svého názoru v žádném případě povinna prokázat, že zvolené období bylo jediným obdobím, které umožnilo stanovit rozdělení podílu celkového přípustného odlovu přiděleného Unii mezi různé členské státy na základě spolehlivých údajů, nýbrž byla povinna prokázat nanejvýš to, že volba uvedeného období umožnila dosáhnout tohoto cíle.
- 70 Španělské království je toho názoru, že důvody pro výběr let 2012–2015 jako referenčního období a související vyloučení let 2010 a 2011 již byly dostatečně vysvětleny a že Italská republika neprokázala, že Rada porušila meze posuzovací pravomoci, kterou má v těchto oblastech, nebo že zneužila svou pravomoc.
- 71 Komise má za to, že v rámci těchto jednání v žádném případě jednostranně nerezignovala na zájmy Unie a že návrh nařízení nemůže být považován za akt poškozující zájmy Unie. Komise má naopak za to, že řádně podporovala obecný zájem Unie tím, že vedla jednání v rámci ICCAT v souladu se svěřeným mandátem a s ohledem na převažující zájmy Unie, jako je co nejrychlejší obnova populace mečouna obecného ve Středoziemním moři, v souladu s povinností stanovenou v článku 17 SEU.
- 72 Italská republika ve své replice trvá na okolnosti, že článek 16 nařízení o SRP musí být vykládán jako celek a zatímco se zásada relativní stability uplatní výlučně na stávající rybolovná práva, ke stanovení nových rybolovných práv se naopak spojuje s ostatními zájmy.
- 73 V duplice Rada uvádí, že právě v okamžiku, kdy je zaveden celkový přípustný odlov, je třeba poprvé a s ohledem na zájmy každého členského státu stanovit rozdělovací klíč. Ze zavedení celkového přípustného odlovu lze tedy podle Rady bez nejmenších pochyb usuzovat na přidělení „nových rybolovných práv“ ve smyslu článku 16 nařízení o SRP. Tento orgán kromě toho dodává, že vzhledem k tomu, že rozdělení rybolovných práv mezi Unii a třetí země závisí na dohodě s těmito zeměmi, je nemožné uložit uplatňování zásady relativní stability, která je vlastní Unii, v jejich vnějších vztazích. Rada má za to, že se tato zásada při stanovování nového celkového přípustného odlovu neuplatňuje na rozdělování rybolovných práv mezi Unii a další strany úmluvy ICCAT v rámci ICCAT ani na rozdělování těchto práv mezi členské státy v rámci Unie.

Závěry Soudního dvora

- 74 Na prvním místě, pokud jde o porušení článku 17 SEU, je třeba připomenout, že odstavec 1 tohoto ustanovení stanoví, že Komise podporuje obecný zájem Unie a k tomuto účelu činí vhodné podněty a že vykonává koordinační, výkonné a řídicí funkce v souladu s podmínkami stanovenými Smlouvami.
- 75 Podle článku 2 nařízení o SRP je v odvětví rybolovu zájmem Unie především zajistit udržitelné využívání, řízení a zachování biologických mořských zdrojů a mořského prostředí za účelem postupného obnovení a zachování populací ryb nad úrovněmi biomasy schopných poskytnout maximální udržitelný výnos. Tyto cíle Unie sleduje především tím, že Rada na návrh Komise přijímá taková opatření ke stanovení a rozdělení rybolovných práv, jako jsou opatření přijatá nařízením 2017/127 a napadeným nařízením.
- 76 Sledování těchto cílů musí být rovněž zohledněno v kontextu vnějších vztahů Unie v oblasti rybolovu, to znamená na jednáních vedených v rámci příslušných regionálních organizací. Tak tomu je v případě, kdy je Evropská unie vyzvána, aby vyjádřila své stanovisko na jednání v rámci ICCAT, organizace pověřené přijímáním opatření k zajištění dlouhodobého zachování a udržitelného využívání rybolovných zdrojů v oblasti, za kterou zodpovídá.
- 77 V projednávaném případě je třeba poukázat na to, jak uvádí Komise, že postojem Unie v rámci ICCAT je podpořit přijímání opatření pro zachování a řízení populací ryb v oblasti úmluvy ICCAT, včetně přijímání celkových přípustných odlovů na základě nejlepších dostupných vědeckých doporučení, aby

bylo dosaženo cíle uvedeného v čl. 2 odst. 2 nařízení o SRP, a sice obnovit a zachovat populace lovených druhů nad úrovní, které mohou poskytnout maximální udržitelný výnos. Smluvní strany ICCAT uznaly, že je potřeba řešit situaci nadměrného rybolovu této populace ryb, a přijaly doporučení 16-05, které stanovilo, že se od roku 2017 použije patnáctiletý plán obnovy a v tom samém roce bude zaveden celkový přípustný odlov ve výši 10 500 tun, jehož pravidla a hodnoty se následně projeví v nařízení 2017/127. Toto doporučení, na které odkazují body 9 až 11 odůvodnění napadeného nařízení, kromě toho stanovilo, že rozdělení celkového přípustného odlovu mezi strany úmluvy ICCAT musí probíhat na základě transparentních a objektivních kritérií, zahrnujících i kritéria environmentální a sociálně-hospodářské povahy, jakož i kritéria stanovená v usnesení ICCAT 15–13 o rozdělení rybolovných práv.

- 78 Mandát Komise k vyjednávání v rámci ICCAT jménem Unie jí pro tyto účely poskytoval určitou flexibilitu. Cílem Komise však bylo získat pro Unii na rok 2017 alespoň 70% podíl z celkového přípustného odlovu mečouna obecného ve Středozezemním moři. Na základě kompromisu, kterého strany úmluvy ICCAT dosáhly, byla Unii přidělena kvóta 70,756 % z celkového přípustného odlovu 10 500 tun.
- 79 Výsledek jednání vedených Komisí tak ukazuje nejen to, že Komise nepřekročila meze svého mandátu, ale že rovněž použila svůj prostor pro uvážení, když podtrhla potřebu řídit zdroje mečouna obecného ve Středozezemním moři udržitelným způsobem, což přinese prospěch všem zúčastněným stranám, takže tento orgán v průběhu uvedených jednání neporušil článek 17 SEU.
- 80 Na druhém místě, pokud jde o výtky Italské republiky týkající se zásady relativní stability, je třeba připomenout, že tato zásada odráží kritérium rozdělení rybolovných práv Unie mezi členské státy v podobě kvót přidělovaných uvedeným státům. Tato zásada tak rybářům nepřiznává žádnou záruku odlovu určitého množství ryb, protože požadavek relativní stability je třeba chápat v tom smyslu, že pro každý členský stát znamená výlučně zachování nároku získání určitého procentního podílu v rámci tohoto rozdělování (rozsudek ze dne 22. listopadu 2007, *Cofradía de pescadores „San Pedro“ de Bermeo a další v. Rada, C-6/06 P*, nezveřejněný, EU:C:2007:702, bod 53).
- 81 V projednávané věci má Italská republika za to, že se zásada relativní stability použije jednak v rámci Unie a ve vztazích, které udržuje s třetími zeměmi, a jednak pro rozdělování stávajících rybolovných práv, ale také pro rozdělování „nových rybolovných práv“. Naproti tomu Rada, ke které se v tomto směru připojily Komise a Španělské království, je toho názoru, že se tato zásada použije pouze na vnitřní úrovni v Unii a na stávající rybolovná práva.
- 82 Pokud jde o použitelnost zásady relativní stability na podíl celkového přípustného odlovu, který ICCAT celkově přidělila Unii, je třeba připomenout, že čl. 16 odst. 1 první věta nařízení o SRP uvádí, že rybolovná práva přidělená „členským státům“ zajistí „každému členskému státu“ relativní stabilitu rybolovu pro každou populaci ryb nebo druh rybolovu. Z bodu 35 odůvodnění tohoto nařízení kromě toho vyplývá, že zejména s ohledem na závislost některých pobřežních komunit na rybolovu je nutné zajistit relativní stabilitu rybolovných činností rozdělením rybolovných práv „mezi členské státy“ na základě předvídatelného podílu populací „pro každý členský stát“.
- 83 Z výše uvedeného vyplývá, že zásada relativní stability se použije pouze, pokud jde o rozdělování rybolovných práv v rámci Unie, a nikoli v rámci jejich vnějších vztahů.
- 84 Pokud jde o použitelnost této zásady na „nová rybolovná práva“, je třeba nejprve zdůraznit, že čl. 16 odst. 1 druhá věta nařízení o SRP uvádí, že „při rozdělování nových rybolovných práv“ budou zohledněny zájmy každého členského státu.
- 85 Dále je třeba připomenout, pokud jde o nařízení č. 2371/2002, které předcházelo nařízení o SRP, a konkrétně pokud jde o čl. 20 nařízení č. 2371/2002, který se, stejně jako článek 16 nařízení o SRP, týká přidělování rybolovných práv, že Soudní dvůr rozhodl, že je třeba rozlišovat mezi „stávajícími

rybolovnými právy“, upravenými v odstavci 1 tohoto článku, a „novými rybolovnými právy“, upravenými v odstavci 2 tohoto článku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. listopadu 2007, Španělsko v. Rada, C-141/05, EU:C:2007:653, bod 85).

- 86 Zatímco „stávající rybolovná práva“ odpovídají rybolovným právům, která již byla mezi členské státy rozdělena, „novými rybolovnými právy“ rozumíme práva, která jsou mezi členské státy rozdělována poprvé.
- 87 V tomto ohledu již Soudní dvůr rozhodl, že požadavku relativní stability je třeba rozumět jako požadavku na zachování pevného procentního podílu stanoveného pro každý členský stát a že původně stanovený rozdělovací klíč se nadále použije až do přijetí pozměňujícího nařízení (rozsudek ze dne 8. listopadu 2007, Španělsko v. Rada, C-141/05, EU:C:2007:653, bod 86 a citovaná judikatura). Požadavek relativní stability se tedy uplatní pouze v případě, že již došlo k rozdělení rybolovných práv, to znamená, pokud jde o „stávající rybolovná práva“.
- 88 Naproti tomu tento požadavek se nemůže uplatnit, jestliže ještě nebyl stanoven klíč pro rozdělení podílu mezi členské státy. V takovém případě, a sice při rozdělování „nových rybolovných práv“, čl. 16 odst. 1 druhá věta nařízení o SRP stanoví pouze to, že budou zohledněny „zájmy každého členského státu“, přičemž pojem zájmu může zahrnout i potřebu zachování relativní stability rybolovných činností, ale není na tuto potřebu omezen (rozsudek ze dne 8. listopadu 2007, Španělsko v. Rada, C-141/05, EU:C:2007:653, bod 87).
- 89 V projednávané věci, jelikož před přijetím napadeného nařízení neexistovala právní úprava omezující rybolovná práva mečouna obecného ve Středozemním moři, je třeba mít za to, že napadené nařízení stanovilo „nová rybolovná práva“ ve smyslu čl. 16 odst. 1 nařízení o SRP.
- 90 Z toho vyplývá, že zásada relativní stability, jak je vyjádřena v čl. 16 odst. 1 nařízení o SRP, se uplatní pouze na stávající rybolovná práva v rámci Unie, a proto se neuplatní na rozdělování rybolovných práv mezi Unii a strany úmluvy ICCAT v rámci ICCAT ani na rozdělování nových rybolovných práv mezi členské státy v rámci Unie při stanovení nového celkového přípustného odlovu, jako je tomu v projednávané věci.
- 91 Rada proto přijetím napadeného nařízení nemohla tuto zásadu porušit.
- 92 Na třetím místě, pokud jde o zásadu řádné správy, jak je vyjádřena v článku 41 Listiny základních práv Evropské unie, důvody unijního normotvůrce zvolit jako referenční období roky 2012-2015 s vyloučením let 2010 a 2011, již byly připomenuty v bodech 45, 46 a 60 tohoto rozsudku.
- 93 V každém případě podle ustálené judikatury, a jak vyplývá z bodu 57 tohoto rozsudku, spadá taková volba do posuzovací pravomoci Rady, ať jde o určení povahy a rozsahu ustanovení, která je třeba přijmout, či v určité míře také o základní údaje. V tomto kontextu se musí přezkum soudu omezit na ověření, zda dotčený akt není stížen zjevným pochybením nebo zneužitím pravomoci, nebo zda dotčený orgán zjevně nepřekročil hranice své posuzovací pravomoci.
- 94 V tomto ohledu, jak vyplývá z bodů 58 až 62 tohoto rozsudku, nemůže být Radě vytýkáno, že se dopustila zjevně nesprávného posouzení, když rozhodla o rozdělení podílu celkového přípustného odlovu přiděleného Unii pro rok 2017 mezi členské státy na základě historických úlovků mečouna obecného ve Středozemním moři odlovených během referenčního období zahrnujícího roky 2012 až 2015.
- 95 V této souvislosti Radě nelze vytýkat, že porušila zásadu řádné správy tím, že neodůvodnila volbu takového referenčního období na základě „důkladné technické studie“, protože právě z technických údajů poskytnutých Komisí vyplývalo, že množství odlovů v letech 2010 a 2011 nemohlo být zohledněno.

96 S ohledem na výše uvedené je třeba zamítnout třetí a osmý žalobní důvod jako neopodstatněné.

K čtvrtému a desátému žalobnímu důvodu, které vycházejí z porušení zásad zákazu zpětné účinnosti, právní jistoty a legitimního očekávání

Argumentace účastníků řízení

- 97 V rámci těchto žalobních důvodů, které je třeba zkoumat společně, Italská republika tvrdí, že napadené nařízení porušuje zásady zákazu retroaktivity, právní jistoty a legitimního očekávání, jelikož bylo přijato na konci července 2017 s účinností ke dni 1. ledna 2017, přičemž rybolovné období mečouna obecného ve Středozezemním moři, které začíná 1. dubna a končí 31. prosince, již téměř z poloviny uplynulo. V rozporu s tím, co je uvedeno v bodě 12 odůvodnění napadeného nařízení, toto nařízení podle názoru Italské republiky poprvé v porovnání s praxí předchozích desetiletí současně zavádí závazný celkový přípustný odlov, drastické snížení podílu Unie na celkovém přípustném odlovu ve srovnání s úrovní dosaženou v předchozích letech a rozdělení podílu Unie mezi členské státy. Taková „revoluce“, pokud jde o podmínky pro produkci v odvětví rybolovu v Unii, měla být podle Italské republiky řádně připravena a představena v dostatečném předstihu, aby měly dotčené strany možnost se jí přizpůsobit.
- 98 Unijní normotvůrce podle názoru Italské republiky porušil rovněž zásady právní jistoty a legitimního očekávání, protože pro každý hospodářský subjekt v dotčeném odvětví je zásadní, aby se mohl spolehnout na stabilní regulační rámec, jehož případné změny jsou přinejmenším předvídatelné.
- 99 Rada uvádí, že celkový přípustný odlov byl pro mečouna obecného ve Středozezemním moři stanoven v projednávané věci v nařízení 2017/127, které bylo přijato v lednu 2017, a to ačkoliv ještě nebylo v daném okamžiku dosaženo dohody o rozdělení celkového přípustného odlovu v rámci ICCAT a přestože rybolovné období mečouna obecného ve Středozezemním moři začíná 1. dubna a končí 31. prosince.
- 100 Podle Rady je zjevné, že tento celkový přípustný odlov měl být poté snížen tak, aby odpovídal podílu celkového přípustného odlovu přiznaného Unii, jakmile jej stanovila ICCAT. Za těchto okolností nemohla podle názoru Rady Italská republika legitimně očekávat, že jí bude poskytnuta zvláštní kvóta. Stejně tak bylo podle Rady možné se dovolávat zásady právní jistoty až poté, co byl stanoven celkový přípustný odlov a jeho podíl přiznaný Unii, který byl rozdělen mezi členské státy. Než se tak stalo, měla být podle Rady při veškerých rybolovných činnostech prováděných před stanovením těchto kvót zohledněna určitá míra nejistoty a mělo být postupováno s určitou opatrností, takže podmínky nezbytné k uplatnění zásady legitimního očekávání nejsou podle názoru Rady splněny.
- 101 Kromě toho, kdyby Rada vyčkávala na konečné rozhodnutí ICCAT, mohla by stanovit kvóty přidělené členským státům na rok 2017 až v říjnu 2017. Rozhodnutí, které by bylo přijato až na konci roku 2017, ale s účinností od 1. ledna téhož roku, a podle kterého by bylo na místě snížení odlovů mečouna obecného ve Středozezemním moři, by bylo podle Rady z pohledu právní jistoty mnohem škodlivější.
- 102 Španělské království tvrdí, že zpětné uplatnění unijních právních aktů v oblasti rybolovu je zcela obvyklé.
- 103 Komise poukazuje na to, že údaje o úlovcích mečouna obecného ve Středozezemním moři v rámci Unie vykazují celkem 5 125 tun odlovených v roce 2016 oproti 4 793,4 tuny odloveným v roce 2017, ve kterém kvóta přiznaná Unii činila 7 410 tun. Uvedené snížení odlovu, které bylo zaznamenáno v roce 2017, bylo podle Komise částečně způsobeno tím, že během prvních třech měsíců tohoto roku byl

uložen zákaz rybolovu, a částečně tím, že ve srovnání s rokem 2016 se snížily odlovy, které byly zaznamenávány od dubna 2017, což je měsíc zahájení rybářské sezóny pro mečouna obecného ve Středozemním moři.

- 104 Posledně uvedené snížení nemůže podle Komise v žádném případě přímo souviset se snížením o nejméně 600 tun, které bylo uloženo v návaznosti na rozhodnutí ICCAT o stanovení unijního podílu celkového přípustného odlovu na 70,756 %. Úroveň odlovů mečouna obecného ve Středozemním moři během roku 2017 zůstala hluboko pod úrovní odlovů povolenou napadeným nařízením.
- 105 Kromě toho od začátku rybolovného období roku 2017 byla úroveň odlovů nižší ve srovnání s úrovní odlovů z předcházejícího roku. Trend snižování odlovů pokračoval podle Komise po celou dobu rybolovného období roku 2017, a to i poté, co napadené nařízení vstoupilo na konci července 2017 v platnost. Za těchto podmínek nelze podle názoru Komise platně tvrdit, že vstupem ustanovení napadeného nařízení v platnost byly porušeny zásady legitimního očekávání nebo právní jistoty.

Závěry Soudního dvora

- 106 Pokud jde na prvním místě o zpětný účinek napadeného nařízení, je třeba připomenout, že zásada právní jistoty obecně brání tomu, aby počátek časové působnosti unijního aktu byl stanoven na den předcházející dni jeho vyhlášení; ve výjimečných případech tomu může být jinak, pokud to vyžaduje obecný zájem a je náležitě respektováno legitimní očekávání dotčených osob a pokud ze znění, účelu nebo struktury dotyčných pravidel jasně vyplývá, že jim musí být takový účinek přičítán (rozsudek ze dne 19. března 2009, Mitsui & Co. Deutschland, C-256/07, EU:C:2009:167, bod 32 a citovaná judikatura).
- 107 Je nesporné, že zavedení celkového přípustného odlovu pro mečouna obecného ve Středozemním moři bylo upraveno již v nařízení 2017/127 s účinností ode dne 1. ledna 2017 ve výši 10 500 tun. I když bylo ještě třeba stanovit rozdělení unijního podílu celkového přípustného odlovu mezi členské státy, již od ledna 2017 byla přijata zásada zavádění nových rybolovných práv, tedy byla přijata již před zahájením rybolovného období mečouna obecného ve Středozemním moři, které začíná dne 1. dubna 2017. Z toho vyplývá, a Italská republika to připouští, že o snížení historického podílu bylo rozhodnuto současně se zavedením celkových přípustných odlovů.
- 108 Kromě toho, jak vyplývá z bodů 9 až 11 odůvodnění napadeného nařízení, Rada tímto krokem usilovala zejména o to, aby dodržela podíl celkového přípustného odlovu stanovený pro mečouna obecného ve Středozemním moři v rámci ICCAT pro rok 2017. Přitom vzhledem k tomu, že k formálnímu schválení rozdělení celkového přípustného odlovu tohoto druhu došlo až dne 18. dubna 2017, mohlo být tohoto cíle dosaženo pouze tím, že se stanovilo, že napadené nařízení je použitelné se zpětnou účinností od 1. ledna téhož roku.
- 109 Kromě toho, jak tvrdí Komise, je třeba konstatovat, že v okamžiku vstupu napadeného nařízení v platnost dne 30. července 2017 nebyla rybolovná práva týkající se mečouna obecného ve Středozemním moři zdaleka vyčerpána. Během období od 1. dubna 2017, kdy začíná rybolovné období pro tento druh, do konce července 2017, bylo totiž v Unii odloveno o něco více než 2 298,3 tuny mečouna obecného ve Středozemním moři z 7 410 tun odpovídajícím unijnímu podílu na celkovém přípustném odlovu pro rok 2017. Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že během téhož období italští rybáři odlovili přibližně 1 271,3 tuny mečouna obecného ve Středozemním moři z kvóty 3 736 tun, která byla Italské republice napadeným nařízením přidělena.
- 110 Je třeba v každém případě uvést, že posledně uvedené kvóty nebylo dosaženo do 31. prosince 2017, přičemž italští rybáři odlovili pouze 2 285,3 tuny mečouna obecného ve Středozemním moři, tj. 61,16 % z uvedené kvóty.

- 111 Co se na druhém místě týče zásad právní jistoty a legitimního očekávání, je třeba poukázat na to, že zásada právní jistoty zejména vyžaduje, aby právní pravidla byla jasná a přesná a jejich účinky byly předvídatelné, především pokud mohou vyvolat nepříznivé důsledky pro jednotlivce a podniky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 17. října 2018, Klohn, C-167/17, EU:C:2018:833, bod 50 a citovaná judikatura).
- 112 Logickým důsledkem zásady právní jistoty je právo domáhat se ochrany legitimního očekávání, které se vztahuje na každého jednotlivce, který se nachází v situaci, ze které vyplývá, že unijní administrativa u něj vyvolala podloženou naději. Ujistění způsobilá vzbudit takováto očekávání jsou bez ohledu na formu, ve které jsou sdělena, tvořena přesnými, nepodmíněnými a shodujícími se informacemi z oprávněných a spolehlivých zdrojů. Naproti tomu se nikdo nemůže dovolávat porušení této zásady, pokud neexistují konkrétní ujistění, která mu správa poskytla. Stejně tak, pokud opatrný a obezřetný hospodářský subjekt může předvídat přijetí unijního opatření, které se může nepříznivě dotknout jeho zájmů, nemůže se takovéto zásady dovolávat, pokud je toto opatření přijato (v tomto smyslu rozsudek ze dne 17. března 2011, AJD Tuna, C-221/09, EU:C:2011:153, body 71 až 73, jakož i citovaná judikatura).
- 113 V projednávané věci nejsou hospodářské subjekty působící v italském odvětví rybolovu oprávněny dovolávat se porušení ochrany legitimního očekávání, protože po zveřejnění nařízení 2017/127 byly z důvodu stanovení celkového přípustného odlovu mečouna obecného ve Středozemním moři schopny počítat s tím, že budou stanovena nová rybolovná práva k rozdělení podílu, který bude Unii přidělen, mezi členské státy. Jak bylo připomenuto v bodě 107 tohoto rozsudku, zásada přidělování nových rybolovných práv, přestože bylo třeba ještě určit jejich přesnou výši, byla známa ke dni začátku rybolovného období mečouna obecného ve Středozemním moři.
- 114 Kromě toho nelze Radě vytýkat, že hospodářským subjektům působícím v italském odvětví rybolovu dala ujistění ohledně přesného údaje o kvótě pro rybolov, která jim bude přidělena v napadeném nařízení.
- 115 Konečně, jak právem tvrdí Rada, zásady právní jistoty se lze účinně dovolávat až poté, co je rozdělen celkový přípustný odlov mezi členské státy, k čemuž před vstupem napadeného nařízení v platnost nedošlo.
- 116 Z toho vyplývá, že čtvrtý a desátý žalobní důvod je třeba zamítnout jako neopodstatněné.

K sedmému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článků 258 a 260 SFEU

Argumentace účastníků řízení

- 117 Italská republika poznamenává, že řízení o nesplnění povinnosti, které Komise v roce 2011 zahájila na základě čl. 260 odst. 2 SFEU proto, že italská rybářská úřady údajně používali unášené tenatové sítě, tento orgán ukončil v roce 2014. Rozhodnutí, že budou vyloučeny roky 2010 a 2011 z referenčního období pro stanovení kvóty pro členské státy, proto podle Italské republiky znamená, že Rada měla skutečně v úmyslu přijmout sankce vůči Italské republice za to, že nesplnila svou povinnost kontrolovat zákaz používání takových zařízení. Články 258 a 260 SFEU vyhrazuji Komisi pravomoc stíhat členské státy za nesplnění povinností, zatímco Rada je podle Italské republiky zcela nepříslušná k přijetí, a to i formou nařízení, opatření postihující členské státy za nesplnění povinností, které pro ně vyplývají z unijního práva. Napadené nařízení je proto podle názoru Italské republiky v rozporu s články 258 a 260 SFEU.

- 118 Rada má za to, že tento argument odporuje povaze a účelu napadeného nařízení. Podle Rady bylo nezbytné dosáhnout dohody s ostatními stranami úmluvy ICCAT ohledně celkového přípustného odlovu a podílu, který z něj bude přidělen Unii, a stanovit referenční období, aby bylo možné rozhodnout o rozdělení podílu mezi členské státy na základě spolehlivých údajů. Pokud jde o určení unijního podílu celkového přípustného odlovu mečouna obecného ve Středozemním moři, ICCAT podle Rady nevycházel pouze ze samotných údajů o množství odlovů, ale zohlednil i další kritéria. Unijní podíl se přese všechno blížil těmto údajům (přibližně 70 % celkového přípustného odlovu, namísto 75 %). Podle Rady se v žádném případě nejedná o sankci vůči Italské republice, protože výsledek tohoto jednání v rámci ICCAT měl dopad i na ostatní členské státy.
- 119 Pokud jde o rozdělení unijního podílu celkového přípustného odlovu mezi členské státy, volba posledních čtyř let jako referenčního období, a sice let 2012 až 2015, byla podle Rady *a priori* naprosto rozumná vzhledem k tomu, že neexistovalo pravidlo ukládající zvolit určité období.

Závěry Soudního dvora

- 120 Jak bylo připomenuto v bodech 56, 69 a 93 tohoto rozsudku, v oblasti rybolovu má unijní normotvůrce širokou posuzovací pravomoc odpovídající politické odpovědnosti, kterou mu přiznávají články 40 a 43 SFEU, a soudní přezkum se musí omezit na ověření toho, zda dotčené opatření není stíženo zjevným pochybením nebo zneužitím pravomoci, nebo zda dotčený orgán zjevně nepřekročil meze své posuzovací pravomoci.
- 121 K volbě let 2012–2015 jako referenčnímu období je nejprve třeba připomenout, jak bylo rozhodnuto v bodech 58 až 62 tohoto rozsudku, že Radě nelze vytýkat, že se tím dopustila zjevně nesprávného posouzení.
- 122 Dále, jak již měl Soudní dvůr příležitost rozhodnout, omezení rybolovných práv nemůže být postaveno naroveň jakékoliv formě sankce (obdobně viz rozsudek ze dne 25. října 2001, Itálie v. Rada, C-120/99, EU:C:2001:567, bod 75).
- 123 Konečně a v každém případě to, že Rada určila rozdělovací klíče pro nová rybolovná práva, nemůže být postaveno na roveň pravomocem, které má Komise na základě článků 258 a 260 SFEU.
- 124 Sedmý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněný.

K devátému žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 18 SFEU

Argumentace účastníků řízení

- 125 Italská republika tvrdí, že napadené nařízení, jelikož snižuje rybolovná práva italských rybářů o několik stovek tun, pokud jde o mečouna obecného ve Středozemním moři pro rok 2017, vede k diskriminaci na základě státní příslušnosti. Toto snížení se totiž podle Italské republiky vztahuje pouze na italské rybáře, zatímco volba let 2012–2015 jako referenčního období rybáře z jiných členských států nepostihla.
- 126 Rada uvádí, že zavedení celkového přípustného odlovu pro tento druh, unijního podílu a ve svém důsledku kvót pro členské státy nutně znamená omezení rybolovných práv, avšak toto omezení se vztahuje na všechny dotčené členské státy. K porušení zásady zákazu diskriminace tudíž nedošlo.

- 127 Komise tvrdí, že vedle okolnosti, že míra vyčerpání přidělené kvóty nepřekročila 61,16 % této kvóty na rok 2017, a že dopad dotčeného snížení byl tedy relativní, Soudní dvůr již v rozsudku ze dne 16. června 1987, Romkes (46/86, EU:C:1987:287), rozhodl, že použití takové metodiky, jako je metodika použitá pro stanovení kvót dotčených v projednávané věci, není v rozporu se zásadou zákazu diskriminace.
- 128 Španělské království tvrdí, že postup při přidělování tohoto podílu celkového přípustného odlovu v rámci ICCAT ani jeho následné rozdělení mezi jednotlivé dotčené členské státy, které bylo provedeno napadeným nařízením a které se v rámci Unie použije jednotně, nevedou k žádnému rozdílnému zacházení ve prospěch nebo k tíži jednoho nebo druhého z těchto členských států.

Závěry Soudního dvora

- 129 Podle ustálené judikatury Soudního dvora platí, že čl. 40 odst. 2 druhý pododstavec SFEU ve spojení s čl. 38 odst. 1 druhým pododstavcem SFEU, který stanoví zákaz jakékoli diskriminace v rámci společné zemědělské a rybářské politiky, je pouze specifickým projevem obecné zásady rovnosti, která vyžaduje, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li taková odlišnost objektivně odůvodněna (rozsudky ze dne 8. listopadu 2007, Španělsko v. Rada, C-141/05, EU:C:2007:653, bod 40 a citovaná judikatura, a ze dne 11. ledna 2017, Španělsko v. Rada, C-128/15, EU:C:2017:3, bod 80 a citovaná judikatura).
- 130 Je rovněž třeba uvést, že metodika použitá pro stanovení procentních podílů přidělených členským státům podle množství ryb odlovených během referenčního období jejich loďstvy není neslučitelná se zásadou zákazu diskriminace, neboť tato metodika vyžaduje, aby rybáři z každého členského státu usilovali o omezení množství svých odlovů úměrně k množství ryb odlovených před vstupem unijního práva omezujícího tato rybolovná práva v platnost (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. června 1987, Romkes, 46/86, EU:C:1987:287, bod 23).
- 131 Z toho vyplývá, že ačkoliv v rámci rozhodnutí o věcech, které jsou obdobné věci, která je předmětem této žaloby, Soudní dvůr zejména v bodě 113 rozsudku ze dne 17. března 2011, AJD Tuna (C-221/09, EU:C:2011:153), rozhodl, že rozdílné zacházení s členskými státy je protiprávní, a sice ve věci, v níž byl vydán posledně uvedený rozsudek rozdílné zacházení na základě vlajky nebo státu registrace provozovatelů, v rámci projednávané žaloby Italská republika nepředložila žádný důkaz o tom, že s italskými rybáři bylo zacházeno méně příznivě než s rybáři z jiných členských států nacházejícími se ve srovnatelné situaci.
- 132 Devátý žalobní důvod je tedy třeba zamítnout jako neopodstatněný.
- 133 Vzhledem k tomu, že žádný z žalobních důvodů uplatněných Italskou republikou na podporu její žaloby nemůže obstát, je třeba tuto žalobu zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

- 134 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora se účastník řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Rada požadovala náhradu nákladů řízení a Italská republika neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.
- 135 V souladu s čl. 140 odst. 1 téhož řádu Španělské království a Komise jakožto vedlejší účastníci řízení ponесou vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Italská republika ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené Radou Evropské unie.**
- 3) **Španělské království a Evropská komise ponесou vlastní náklady řízení.**

Podpisy.